

Csak egy szóval mondd

*Ne féljetez azoktól, akik a testet megölik,
de a lelket meg nem ölhetik. (Mt 10,28)*

Dária és Flávia egymás szomszédságában élő özvegy-asszonyok voltak. Hajlott korú, hátú mind a kettő, de egyébként mindenben különböztek. Míg Dária otthonából ki nem fogyott a vendég, gyerek, unoka, rokon, Fláviával inkább csak idegenek beszélgettek, azok se sokat.

Keserű szavú, örökösen panaszkodó öregasszony volt ez a Flávia, mindig volt egy morgolódo szava az időjárásról, a megélhetésről, az emberekről. Azokról, akik elkerülték, azokról, akik rossz természete ellenére meglátogatták, a legtöbb meg éppen a saját fiairól, akik öregkorára teljesen megfeledekeztek róla. Mert-hogy több fia is volt, igaz, nem ugyanattól az apától. Elsőszülöttje, Marciánusz, apja nevét, de anyja jellemét örökölte, türelmetlen, keserű katonaember volt. Még talán leggyakrabban ő nyitotta anyjára az ajtót, de a szemrehányásokat megelégelve mindannyiszor sietve távozott. A többi három gyermeke, más-más apák utódai, nem tudni, hol élnek, szétszóródtak a birodalomban, Flávia pedig magára maradt a panaszaiival.

– Ugyan mit vétettem én a te istenednek, hogy ilyen kegyetlenül sanyargat? – tette fel a kérdést a nála vala-

mivel fürgébb, és jobb egészségnek örvendő Dáriának, ha az egy kis lepénnyel, tejjel, hallal, musttal beállított.

– Egyél, ne kínozd magad, Flávia – válaszolta a béketűrő szomszédasszony.

– Mivel voltál te különb, hogy téged a tenyerén hordott?

– Nem voltam különb, te is tudod.

– Persze, hogy nem voltál különb, de téged szeretett, engem meg nem.

– Ne beszélj butaságokat, egyél.

Így ment ez már régóta, és így ment volna talán még sokáig, ha egy éjjel Fláviában el nem pattan egy hír. Nem tudni pontosan, mi történt, de az öregasszony agya bomlani kezdett, akkortól fogva elkószált otthonról, bekopogott fűhöz-fához, reggel egy idegen küszöbön találtak rá, amint a hidegtől elkékvült szájjal aludt. Jó emberek hazavitték, ágyba fektették.

Akkortól kezdve nem tudta már, ki ő, hol lakik, nem ismerte fel a fiát, a szomszédokat. Dária naponta átjárt hozzá, mert minden tevékenységében segíteni kellett. Más tekintetben is teljesen megváltozott: beszédesebb lett, naphosszat fecsegett, mint egy csacsogó gyermek. Ha egyedül volt, magában beszélt. Ha látogató jött, mindig tudni akart valamit, kérdezősködött mindenféléről, ami ismeretlen és új volt neki. Mikor a szomszédasszony a reggelivel jött, Flávia első kérdése ez volt:

– Te ki vagy?

– Dária vagyok, a szomszédból.

– Ismerjük egymást?

– Persze, Flávia, már régóta.

- Milyen rég óta?
- Asszonykorunk óta. Akkor költöztünk ide, egymás mellé, mikor férjhez mentünk.
- Én is férjhez mentem?
- Bizony, te is.
- Hol a férjem? Hol a férjem? – kérdezte izgatottan.
- Meghalt.
- Ó, az kár. Kár érte. Hogy hívták?
- Két férjed volt, az első Marciánusz, a második Markusz.
- Marciánusz – mondta csodálkozó hangon. – Marciánusz volt az első meg a második.
- Az első.
- Marciánusz, azt mondd?
- Igen, a fiadat is úgy hívják. Gyere, ülj fel szépen. Eszünk egy kis aludttejet.
- Marciánusszal mi lett? Akihez hozzámentem feleségül.
- Meghalt, kivégezték.
- De hol van most?
- Istennél van.
- Istennél. – Flávia elszomorodott, engedelmesen felült, szürcsölni kezdte a cserépbögréből az aludttejet. Nyugtalanította a válasz. – Miért vitte el az Isten?
- Gonosz emberek ölték meg, mert keresztény volt.
- Én is keresztény vagyok?
- Te nem vagy az.
- Jó – mondta megnyugodva. – Engem nem fognak bántani, ugye?
- Nem bánt senki. Ma már nem bántják a keresztényeket, ez régebben volt, még fiatalok voltunk akkor.

Van példaképed? Ha igen, biztosan olyan ember az illető, aki sikeres, sok követője van, mindenki kedveli, tele van energiával. Igazi influenszer. Lehet, hogy elsőre nem az jutna eszedbe, hogy egy olyan alakot válassz példaképül, aki az életét is képes volt kockáztatni, mert annyira szeretett valakit. Nem is hiszed talán, hogy ilyen emberek valóban léteznek, vagy ha mégis, követ-hetetlen, elérhetetlen hősöknek tartod őket, akikhez nem sok közöd van. Szeretném, ha nem így éreznéd! Szeretném, ha fiatalos lelkesedéssel akarnád helyből távolugrással megközelíteni a csillagokat...

Én úgy gondolom, hogy a szentek is ugyanolyan emberek, mint bárki más, képességeiket a feladataikkal arányosan kapják. Gyermekkoruk, kamaszkoruk is van, mint neked és nekem, s jobb esetben megérik a felnőttkort. Mivel mindig úgy tekintettem a szentekre, mint közülünk egyre, nem esett nehezemre a felkérés, hogy egy háromszáz éves könyv alapján írjak szentekről szóló, mai fiatalok számára megfogalmazott történeteket. Az alapot Szikszai György könyve, a *Mártírok oszlopa* szolgáltatta, amely hagyományos legendákat tartalmaz ismert és kevésbé ismert keresztény vértanúkról. A könyv ötlete Daray Erzsébeté volt, aki a mai

ifjú nemzedék számára szeretne volna leporolni ezeket az olykor véresen végződő, komoly történeteket. A legendákat újrafogalmazni, továbbgondolni mindig fontos ahhoz, hogy továbbéljenek, hogy újabb nemzedékeknek mondjanak el valami lényegeset a világról. Ezt nyújtom át egy csokorban Neked.

A főhősök élettörténete körül sok a bizonytalanság. Így vagy úgy írták-e a nevüket, volt-e, és milyen volt a családjuk, hol és mikor haltak meg, és így tovább. Egy- valamit tudhatunk biztosan, hogy a félelmüket legyőzte bennük a hitükből fakadó szeretet. Ez akkor sem hagyta őket cserben, amikor veszedelmekkel, vagy természetük árnyoldalaival találkoztak életük folyamán. Olyan korokban éltek, amikor életveszélyes volt kereszténynek lenni, mégis a legjobb döntésnek bizonyult, hogy ők azok voltak. Ez gyakran vezetett ahhoz, hogy felülmúlták magukat, és csodálatos dolgokat tapasztaltak meg ők maguk, valamint a környezetük is rajtuk keresztül. A történeteik szájról szájra, szívből szívbe vándoroltak majdnem két évezreden keresztül, ezért a *valódiság* próbáját a legenda nem mindig állja ki, de ha a szívünk ütemére ver, akkor az *igazság* próbáját kiállja.

A szerző